

tærvenlig Side i det hele fremsætter, naar man skal motivere det store Militærvæsen, vi skulle have. Man siger, at vort Militærvæsen skal anvendes til at hindre en Neutralitetskrænkelser, og naar man spørger, hvor denne Neutralitetskrænkelser skal finde Sted, vil man se baade af de Forhandlinger, der ere førte i denne Sal, og af de Forhandlinger, der ere førte i Forsvarscommissionen — dem, der foreligge for Offentligheden —, og af de Forslag, der ere fremkomne fra Forsvarscommissionen, at det Sted, hvor man venter Neutralitetskrænkelser, skal være paa den sjællandske Side af Store Bælts Kyster. Man siger nemlig som saa, at i Tilfælde af, at der bliver Krig mellem to Sømagter, og det gælder for den ene af dem om at trænge ind i Østersøen gennem Store Bælt, som er det internationale Gennemsejlingsfarvand, vil man kunne risikere, at den anden af disse Sømagter gør, hvad den kan, for at hindre den første i at komme igennem Store Bælt, og for at kunne hindre en saadan Gennemtrængen af en Flaade gennem Store Bælt ned til Østersøen vil man sætte sig i Besiddelse af Store Bælts Kyster, specielt den sjællandske, for der enten at opkaste Batterier, hvorfra man med nogen Virkning kan beskyde en Flaade, der vil passere Syd paa, eller Batterier, som skulle dække Minespæringer, der skulle anlægges i det Løb, de store Skibe skulle sejle igennem. Jeg skal nu gøre mig nogen Ulejlighed for at vise, at denne Argumentation er ganske urigtig og i Virkeligheden ikke hører noget Sted hjemme.

Sagen er den, at der er to Steder i Store Bælt, hvor det dybe Løb, som Panserskibe skulle befare, gaar saa nær ved Land, at man i nogen Maade vil kunne tænke sig, at disse Skibe vilde kunne rækkes af Skyts, der var anbragt i Batterier inde paa Land, dog ikke med nogen større Virkning — ja, det kommer an paa, hvor svært Skytset er. Der er f. Eks. Sprogø Øster-Rende, den Rende, der løber mellem Sprogø og Halskov. Jeg har taget Søkort med herved i Massevis, for at ærede Medlemmer, som have Lyst til at se det, jeg her taler om, kunne blive overbeviste om, at hvad jeg siger er rigtigt. Det er for Resten den højtærede Søfartsminister, der har givet mig dem, og jeg maa for saa vidt takke det ærede Ministerium for, at det har forsynet mig med den Ammunition, jeg skal bruge imod Ministeriet, det er sjældent, et Ministerium er saa venligt.

Paa Søkortet vil ses, hvordan Dybdeforholdene ere, og hvor stor Afstanden er

fra den dybe Rende ind til Halskov, det nærmeste Sted, hvor man kunde anlægge et Batteri, som skulde forhindre en Sejlads gennem Sprogø Øster-Rende. Man vil se, at fra Halskov er der to Kvartmil ud til det Sted i Sprogø Øster-Rende, hvor store Skibe kunne passere igennem, fordi der nemlig er nogle og tredive Favne Vand. Nu tror jeg, at man først og fremmest maa gaa ud fra den Forudsætning, at dersom en saadan Hindring af en engelsk Flaades Indtrængen gennem Store Bælt skal etableres og etableres hurtigst muligt, vil man ikke kunne forsyne sine Batterier med andet end Feltskyts, i alt Fald til at begynde med. Saa meget forstået vi nok, at svært Skyts kan man ikke i Hast faa bragt over. Ja, hvis dette Feltskyts skulde anvendes mod Torpedobaade, mod „Sardindaaser“, er det muligt, det kunde gøre noget, men at det overfor Panserskibe, Slagskibe skulde have nogen som helst Virkning, er der intet Menneske, der tror paa. Derfor siger jeg, at man ikke ved at kaste Batterier med Feltskyts op ved Halskov paa Sjællandssiden vil være i Stand til at hindre, at en Flaade trænger igennem paa dette Sted, og det er det snævrere Sted, det Sted, hvor en Flaade er nødt til at komme nærmest ved Sjælland, i alt Fald naar man benytter den Kurs.

Saa kan man sige: Ja, men vi ville bruge Batterierne paa Sjællands Kyst til at dække Minespæringer, vi ville spærre Sprogø Øster-Rende med Miner, og saa maa vi sørge for, at Modstanderen, der vil passere igennem, ikke ligger og fisker disse Miner op med smaa Partøjer, derfor maa vi inde paa Sjællands Kyst have nogle Batterier, der kunne fejle ham væk, hvis han kommer. Her vil jeg nu først gøre opmærksom paa, at dette Farvand er meget vanskeligt at spærre med Miner. Det er et meget snævert og meget dybt Løb, og enhver, der kender lidt til Strømforhold, vil vide, at jo snævrere og dybere et saadant Løb er, hvorigennem en stor Vandmasse skal passere, des haardere er Strømmen. Der er ingen Tvivl om, at de Miner, vi i al Almindelighed anvende herhjemme i vort Søminevæsen, vilde af den haarde Strøm i dette Løb blive slæbte ned og komme til at ligge omtrent langs Bunden, i Tilfælde af, at de var forankrede saa stærkt, at de ikke rent drev bort med Strømmen. Vil man have Miner, som skulle kunne holde sig oppe i Vandet, vil man rimeligvis blive nødt til at have dem af en saadan Størrelse, at det bliver